

ANNA PERENNA

- Elég volt az atyák zsarnokságából!

- Alapítsunk új várost!

Ezekkel a jelszavakkal vonult ki a nép Sicinius javaslatára a Szent Hegyre. Ott táborot ütött. Mikor a magukkal hozott eleség elfogyott, a szomszédos földekről hordták el a gabonát. Idővel azonban ez is elfogyott, és már csak néhány napra való eleségük volt. Ekkor már letettek arról, hogy új várost alapítsanak, értesültek ugyanis az atyák békülő szándékairól, hogy mást sem tesznek, mint arról tanácskoznak, hogyan lehetne a népet kibékíteni és visszavezetni a városba. Arra azonban nem számítottak, hogy a tanácskozás ilyen sokáig elhúzódik.

Egy ideig a nép türelmesen várt, de hogy az élelem egyre fogyott, zúgolódni kezdett. Vezetőik, különösen a később néptribunussá választott Albinus és Licinius, csillapították őket. Hogy már nem tart sokáig, az atyáknak hamarosan engedniük kell, még csak egy kis türelem, és győztesen térnek vissza a városba. De az élelemmel együtt a türelmük is fogyott. Innen is, onnan is hallatszottak a kifakadások:

- Mi lesz velünk? Éhen pusztulunk!

- Nem azért hagytuk el otthonunkat, hogy még rosszabb sorsra jussunk!

- Ha nyomorúságos is volt az életünk, még mindig jobb volt, mint most, otthon mégiscsak akadt számunkra egy falat kenyér.

- Kár volt kivonulni... Okosabb lesz visszatérni a városba, és kérni az atyákat, hogy bocsássanak meg nekünk.

Vezetőik most már alig tudták őket féken tartani. Hiába magyarázták nekik, hogy az atyák már azon vitatkoznak, kit küldjenek hozzájuk békekövetül, ez mind nem használt. Éhes gyomrot a legokosabb érvekkel sem lehet kielégíteni. Ott csak egy érv hatásos: a kenyér. És éppen ebben volt a legnagyobb hiány, már az utolsó darabokat rágcsálták. Már-már úgy látszott, hogy nem bírják tovább a "sztrájkot", és egyik reggel már zajongva követelték, hogy vezessék őket vissza Rómába, amikor a tábor kapujánál egy kis

fehér hajú öregasszony jelent meg, mindegyik karján nagy kosarat cipelve, mely tele volt frissen sült, még gőzölgő lepénnyel:

- Nektek hoztam - mondta az anyóka -, tessék, osszátok széjjel. Mindenkinek jut, hozok még. Mikor a lepényt az éhes nép szétkapkodta, és a kosár kiürült, az öregasszony fűrge léptekkel leszaladt a hegyről, majd rövid idő múlva ismét megjelent tele kosarakkal. Mindenkinek jutott, és a nép erre a napra megnyugodott. Másnap reggel ez megismétlődött, harmad- és negyednap szintén, amikor az atyák elküldték békekövetül Menenius Agrippát.

A nép győzött. Győzelmét részben ennek a kis öregasszonynak, Annának köszönhette, aki a várostól nem messze fekvő Bovillae nevű községben lakott. Egyedül édegett, kis háztartását gondozva. Mikor meghallotta, hogy fönt a táborban éheznek, egész éjszaka lepényt süttött számukra. Ami lisztje volt, felsütötte. Másnap aztán bejárta a szomszédokat.

- Adjatok egy kis lisztet, hadd sütöm meg nekik. Ők miközülünk valók, a mi embereink. Magatoknak adtok, ha nekik adtok.

És a szomszédok adtak. A fűrge kis öregasszony megint egész éjjel lepényt süttött, és reggel vitte fel a táborba. Így tett mindaddig, míg a népnek sikerült kibőjtölnie az atyák ellenállását, és győztesen térhettek vissza Rómába.

A nép nem maradt hálátlan a jó öreg Annával szemben. A békekötés után örök emléket állítottak tiszteletére. A századok folyamán tisztelete csak gyarapodott, végül már mint istennőt ünnepezték *Anna Perenna* néven.